

ENTERRAMENT de Mn. Jacint Anglada i Jordà

Santa Maria de Manlleu, 12-9-2018

Jb 19,1.23-27a // Jn 11,17-27

Dir «a reveure» a una persona que estimes costa molt. Que la mort ens arrabassi una persona que t'ha estimat i amb la qual has fet un trajecte llarg de la vida, això ens costa d'entendre. Per a tots els qui aquesta tarda som a l'església parroquial de Santa Maria de Manlleu, celebrant la missa exequial de Mn. Jacint Anglada i Jordà: familiars seus i els fidels d'aquesta parròquia i convilatans de Manlleu; els qui sou o ho heu estat membres dels grups d'Acció Catòlica; els germans preveres i diaques, i el bisbe diocesà; a tots nosaltres el dolor per la separació per la mort de mossèn Cinto ens ha arribat al cor. Certament que la malaltia va fer que, a poc a poc, anés perdent en consciència i en relació; però, fins molt avançada la malaltia, ell va saber mantenir la seva senyoria i la seva mirada atenta a les persones i a tot el que aquestes poguessin necessitar.

En aquests moments de dolor l'esperança cristiana ens dona pau. És la certesa que la misericòrdia divina l'ha acompanyat tota la seva vida, des del baptisme en aquesta mateixa església parroquial, i en tot el seu lliurament a Déu i als altres. Foren molts els ministeris que ell va exercir en els seus seixanta-sis anys de sacerdot. Formava part dels joves que foren ordenats a Barcelona, pels seus respectius bisbes, amb motiu del Congrés Eucarístic Internacional, en la data del 31 de maig de 1952. Del grup de nou preveres que hi van ser ordenats, ell ha estat el darrer que ha estat cridat a la casa del Pare. Dels seus ministeris vull remarcar la seva faceta de consiliari d'Acció Catòlica, el servei missioner a la diòcesi de Nueve de Julio a l'Argentina, el servei a les parròquies del nostre bisbat i el seu encàrrec de vicari episcopal de zona. El Senyor li va concedir de poder ser rector de la seva parròquia natal de Santa Maria de Manlleu; a ell que tenia un sa orgull a dir que havia nascut i havia crescut i viscut dalt vila i que el temple parroquial estava en el turó de dalt vila. I va ser rector vint-i-cinc anys, amb les característiques del qui mostrava sempre acolliment a les persones, sense frontera de cap mena. Amb un cor tendre que manifestava l'alegria que hi havia en el seu cor. Sempre va maldar per la comunió entre les persones i la comunió en el si de les comunitats i de l'Església. La comunió amb la meua persona la va manifestar sempre, i quan la malaltia li havia restat moltes coses, el seu rostre s'alegrava en veure'm. Va saber valorar sempre les persones i despertar la col·laboració dels laics, i els impulsava a fi que ells poguessin viure la seva fe en els diferents àmbits de la vida social, econòmica, cultural, sindical.

Sempre m'agrada de manifestar que els sacerdots viuen una donació exemplar als seus germans, perquè és veritat. En el cas de mossèn Cinto és evident que compartia les alegries i els sofriments de les persones i famílies que van tenir la gran sort de trobar-se amb ell. En els moments de pobresa, de malaltia o de mort, sempre tenia una paraula dolça de consol. Sabia donar esperança. Però no seria just si no manifestés quelcom del cor, que ell mateix m'expressava.

Perquè el més important no són les obres que puguem fer, sinó l'amor que hi posem. En una de les moltes visites que em feia, quan la malaltia ja anava manifestant-se, em va dir amb tres frases quin era el seu cor: «Em sento estimat per Jesús», va ser la primera; i l'altra, parla de les seves molt bones arrels: «He tingut uns bons pares.» I la tercera és la conclusió: «Ploro d'alegria.»

Sentir-se estimat per Jesús i maldar perquè aquest amor tingui resposta en el seu cor i en la seva vida, és el secret de Mn. Jacint Anglada. Els qui van estar a prop d'ell sereu testimonis de com ell vivia el misteri de la tendresa de Déu, fent-se un nen humil i pobre, i com era un cor profundament marià, après de la seva mare, i de la devoció a la Mare de Déu de la Gleba. Ell, a imitació de Maria, sabia acollir en el seu cor la Paraula de Déu, l'Evangeli de la vida, i l'anava fent carn seva. Avui l'Església fa memòria del santíssim Nom de Maria, i en la litúrgia de l'Església llegim aquelles paraules que ensenyen a estimar molt Maria, si volem tenir un cor cristià: «En els perills, en els angoixes, en els dubtes, pensa en Maria, invoca Maria. Que no s'allunyi de la teva boca, que no s'allunyi del teu cor. No deixis de seguir l'exemple de la seva vida, per fer-te digne d'obtenir l'ajut de la seva pregària. Seguint-la, no et desviaràs, pregant-li, no perdràs l'esperança; pensant en ella, no erraràs; sostenint-te en ella, no cauràs; protegint-te ella, no temeràs; guiant-te ella, no et cansaràs; amb el seu favor, arribaràs a terme» (S. Bernat).

Sí, germans estimats, el testimoni més gran que ens deixa mossèn Cinto és la seva fe en Jesús; una fe amarada d'esperança certa i d'amor tendre. És aquest el testimoni més gran que el nostre món necessita avui, potser més que mai, quan hi ha una gran manca d'esperança en el cor de les persones. Les paraules d'esperança en l'amor, en la justícia i la misericòrdia de Déu, que hem escoltat de llavis de Job, l'home provat: *Sé que el meu defensor viu... Contemplaré Déu, que em portarà una bona nova. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre;* aquestes paraules ressonen en el nostre cor, recordant la vida i les paraules de Mn. Jacint Anglada. Sí, ell fou un home de fe, d'esperança i de caritat. Qui sap vers on camina, encara que erra el camí podrà cercar-lo altra vegada i, trobant-lo, podrà refer-lo. La nostra meta és veure Déu cara a cara, amb els nostres mateixos ulls. Aquesta és la gran esperança que tenim els cristians i que ens ajuda a viure les petites esperances que, com rierols, s'uneixen al gran riu que arriba al mar.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús es troba amb la mort de Llätzer i amb les llàgrimes de les seves germanes, les quals desitjaven que la mort no tingués la darrera paraula. I ja hem escoltat què ha dit a Marta: *Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi no moriran mai més. ¿Ho creus, això?* És el mateix que ens diu a nosaltres en aquest moment. Ell ens crida a la fe en ell. Ell espera la nostra resposta. Jesús espera del nostre cor la resposta de fe, que no és cap altra realitat que respondre amb amor a l'Amor que és més fort que la mort. Per això la nostra resposta, en la celebració cristiana de les exèquies del nostre estimat mossèn Cinto, és la mateixa que la de Marta: *Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el*

Messies, el Fill de Déu, que havia de venir al món. La nostra fe en Crist ens obre les portes de l'esperança: la mort ha estat vençuda per Jesucrist, mort en la creu i ressuscitat. El qui creu en ell té la certesa de la vida eterna i de la resurrecció, a la fi dels temps, quan el Crist es manifesti ple de glòria i de majestat.

En aquella trobada amb Mn. Jacint Anglada a què abans he al·ludit, així mateix em va recordar una pregària que ell feia diverses vegades al dia i que expressava el seu desig de ser sempre servidor de Déu. Aquesta oració diu així: «Guieu-me, Esperit Sant, perquè en les coses concretes de cada dia visqui i em comporti com a fill de la llum. Que la meua llibertat s'orienti a fer la voluntat del Pare. Així seré feliç i lliure, renunciant a tots els entrebancs que m'impedeixen de ser un fidel servent de Déu. Amén.»

Estimats germans, que el nostre dolor es canviï en joia. Acomiadem, dient «a reveure», un bon sacerdot de Crist i de la seva Església. I la nostra esperança en Crist, a més de la certesa de la vida eterna que Déu li ha concedit, també s'obre a la certesa que el Senyor continua estimant la nostra Església diocesana. Que tot el que ell en la seva vida cristiana i sacerdotal ha viscut de donació i de sembra, doni fruits abundosos de santedat i d'evangelització. Que no ens manquin els fills d'aquesta nostra terra que escoltin la veu del Senyor i es lliurin al servei de les parròquies i comunitats del nostre bisbat.

Acompanyem-lo en aquests moments amb la nostra pregària demanant la intercessió de santa Maria, titular d'aquesta parròquia, a fi que el Senyor usi de misericòrdia amb ell i li guareixi les ferides del pecat que poguessin restar en el seu cor, i així pugui entrar, ja ara, a les estances de la vida eterna amb els sants i amb tots els qui ell ha estimat i servit i ara gaudeixen d'aquesta vida eterna. Així sigui.